

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА ПУКНАТО ГЪРНЕ

chitanka.info

Станислава беше единствено дете. Родителите ѝ — учители в големия град, имаха големи амбиции за нея и ѝ ги предадоха. Тя растеше с чувството, че е нещо повече от своите съученици, имаше големи мечти и, поощрявана от близките си, след като завърши гимназия кандидатства биология. Никой не се изненада, че я приеха. Нямаше време за личен живот, стремежът да стане най-добрата я държеше денонощно над учебниците. Така пропусна времето за влюбване и за студентски купони...

Когато започна работа в известен институт усети, че нещо е загубила. Завърза няколко връзки, но още след първата среща се разделяха. Пък и родителите ѝ все ѝ натякваха да си намери „мъж на нейното положение“.

После дойде демокрацията. Животът стана достатъчно скъп и те решиха, след като вече се бяха пенсионирали, да се върнат на село, където имаха стара кирпичена къщичка с една стая и коридорче. „Ще се оправим някак си — говореше майка ѝ. — Кокошки ще завъдим, домати ще посадим... Пък и няма да ти пречим тук...“. Намекът беше мъгляв, но Станислава го разбираше — време беше да си намери съпруг, защото годините ѝ се понатрупаха и тя влезе в графата „стари моми“.

Но как да го намери? Тя нямаше кой знае какви социални контакти, не ходеше почти никъде, четеше си вкъщи и гледаше телевизия. И колегите ѝ минаваха покрай нея без да я забелязват...

Когато закриха института, Станислава попита тук — там за работа, но не се получи. Биолози не се търсеха. А да отиде като „проста“ работничка в някоя фабрика или, не дай, боже, чистачка в ресторант, не можеше и дума да става. Все пак имаше диплома... Тези думи на баща ѝ и майка ѝ я спираха да бъде по-активна и като стоя на борсата 2–3 г. вече не можеше да плаща тока и парното в апартамента. Врътна ключа и замина на село...

Мислеше да се върне след време, когато нещата се поуспокоят... Но това време все не идваше. Няколко пъти в семейството решаваха да дадат апартамента под наем, но се плашеха какви ли хора ще пуснат в своята собственост. А с годините идеята замря...

За женитба вече никой не споменаваше. Та понатрупа годинки, напълня. Остана си все така затворена, дори със съседите рядко говореше. Двама — трима стари ергени и дори един вдовец се опитаха

да я склонят да се омъжи, но Славка, както вече я наричаха в селото, нямаше никакво желание да променя начина си на живот.

А той беше простичък. Мама гледаше кокошки, садеше домати, тате ѝ помагаше да продава яйца и домати на пазара в града, а дъщерята решаваше кръстословици. Домът западаше все повече — мазилката взе да се рони, покривът протече, но баща ѝ нямаше нито сили да го поправи, нито пари да плати на майстор...

Така до деня, когато възрастната учителка получи масивен инфаркт и си замина. Голямата мъка събори и съпруга ѝ и през нощта инсултът го отнесе за часове. Славка седеше край тях втрещена. Още не беше казала на никого. А и на кого ли? Със съседката се караха непрекъснато, че кокошките влизат в градината ѝ, кметът беше в отпуск, а роднини нямаха. И как щеше да ги изпрати, като не бяха получили още пенсиите?

Тогава ѝ хрумна една мисъл — ще почака с погребението 2–3 дни до 7-мо число да вземе двете пенсии. Така две нощи тя спа до мъртвите си родители. Свита до тях не изпитваше нищо — нито болка, нито страх. Не мислеше, не чувстваше, не се хранеше, дори и на кокошките не хвърли шепа зърно...

... Годишите затекоха равни и нерадостни. Славка почти забрави, че някога се е казвала Станислава. Живееше самотна в малката стаичка, спеше с двете котки, една кокошка и един петел — това беше останало от стопанството на майка ѝ. Домати не садеше. Не може да вземе пенсия, защото стажът не ѝ достигаше, но помощи от социалните така и не получаваше. Не отговаряла на условията — имала две жилища. Отвреме-навреме се сецаше, че в града има апартамент, понякога ѝ минаваше мисълта да го даде под наем и дори още по-смелата идея — да го продаде, но инертността я спираше. Трябваше да търси купувач или наемател, да ходи по разни инстанции... И все отлагаше. А за да не умре от глад ходеше на селското гробище, където жените оставяха разни неща за ядене и тайно събираше всичко. Другите не виждаха или се правеха, че не виждат, но често чуваше мърморене зад гърба си. Или пък изминаваше 5-те километра до близкия СПА хотел и чакаше да се стъмни. Тогава се добираше до контейнера край кухнята и се запасяваше с остатъци от храна за цяла седмица.

Тоалетната в двора падна, баня никога не беше имало, та когато се сетеше да се къпе го правеше като баба си някога — с тенджерата топла вода и легена. Отдавна бе престанала да купува нови дрехи. Първо износи своите, после взе да облича тези на майка си и дори на баща си... Когато влезеше в магазина хората млъкваха и се отдръпваха от нея. Дали защото миришеше лошо или защото гледеше през тях без лицето ѝ да трепне в някаква гримаса? Ходеше за дърва в гората, палеше печката и не си правеше труда дори да измие очернените си ръце. Вече ставаше истинска клошарка.

И сигурно, когато поредния дъжд или сняг събореше отдавна протеклия покрив, това щеше да се случи. Ако едно спукано гърне не обърна ситуацията.

Един ден тя подгони кокошката, посегнала да кълве от последното парче хляб. Птицата се напъха в един ъгъл с натрупани вехтории, после изхвъркна от там и стигна до една греда на тавана. Славка хвърли дърво по нея и кокошката, крякайки, скочи надолу и събори нещо, което падна върху пространия наблизко дюшек. Славка го погледна — беше едно пукнато гърне. В този миг една мисъл премина като ток през заспалия ѝ от години мозък — какво ли е имало в него, та са го сложили чак горе на гредата? Бръкна вътре — в парцалче имаше завито нещо. Отвърза го и пред очите ѝ блеснаха няколко жълти парички, златни... От кого ли бяха? Може би още от баба??

Цяла нощ Славка не спа. Не можеше да измисли как да оползотвори това имане. На сутринта намери легена, в който кокошката снасяше поредното си яйце, стопли вода и се изми за пръв път тази година. Разрови из парцалите в ъгъла, откри някаква рокля. Трудно ѝ беше с обувките — отдавна не бе купувала, но шляпайки с галошите, отиде до селския магазин и продавачката просто ѝ подари едни джапанки. Все пак беше лято, обу ги, скъта парцалчето с жълтиците в скъсаното си бельо и потегли за града. Какво ли я очакваше? И дали това щеше да ѝ помогне да си намери другар, с който да сподели апартамента? И една срамежлива мисъл се промъкна в ума?: „Какво ли е това сексът?“ Тя не беше имала възможност да разбере докато беше млада...

Когато автобусът тръгна, заваля пороен дъжд. До вечерта щеше да придойде реката, да стане наводнение и старата къщурка щеше да се срине. Заедно с кокошката, петела и двете котки. Но Славка нямаше

да разбере. Тя вече пътуваше към своето бъдеще. Подари ѝ го едно гърне — пукнато, като нейния досегашен живот...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.